

הדוד או-הו האולר

מאת קאניקה ט'

איווריס: מיטטי שאה

הערה מהמאייר:

אני בן שמונה. אני אוהב לצייר ולצבוע. אבל אוהב גם לשחות. זו הפעם הראשונה שאני מאייר ספר. תודה לכל אלה שאפשרו לי זאת.

"או-הו! הנה הוא בא!" לחש מאהש לראהול "מוטב שנצא מכאן."

ראהול נע בראשו ושניהם נסעו משם מהר ככל האפשר. הם רכבו לפאיאל להזהיר אותה על הדוד או-הו.

אף אחד לא ידע את שמו האמיתי אך הילדים קראו לו דוד או-הו. אדם ממושקף, בעל שער שיבה, מגולח, התחיל לגור בסביבה לפני כחודש, אך לא דיבר עם איש. במיוחד התרגש למראה הילדים. הוא גירש אותם אם הופיעו בסביבתו.

הילדים הצטערו כשהדוד מאתור עבר לאמריקה, כדי לבלות יותר זמן עם הנכדים שלו שחיו שם. הדוד מאתור תמיד חיך ולפעמים כיבד אותם בסוכריות. ואז הדוד או-הו בא לגור במקומו. כשראו אותו מטפל בגינה שהדוד מאתור עזב, האמינו

שגם הוא יהיה נחמד כמו הדוד מאתור. הם התאספו ליד הגדר בתקווה שיקבלו קצת מהגיבות האחרונות של השנה, ונדהמו כששמעו אותו נוהם:

"מה אתם עושים כאן? לכו הביתה! אל תעזו לגעת בגינה שלי! שונו!"

הוא נשמע כל כך חמור ורע לב שהילדים לא ניגשו יותר אף פעם לגינה שלו. אך הוא צעק גם על הילדים שרכבו על האופניים ברחובות. ופעם, כשהלך בדרך לשוק, נידהי רצתה לקחת כדור שהתגלגל בכביש ונפל בדיוק לפניו. הילדים הופתעו שהתכופף כדי להרים את הכדור. אך כשהוא נתן אותו לנידהי היא נבהלה, והוא הלך מהר הלאה ברחוב.

"מה קרה נידהי?" דאג ראהול.

"אינני יודעת. היה לו מבט מוזר כזה בפנים.
בהתחלה חשבתי שהוא מסתכל עלי, אבל עיניו היו
תקועות בכדור. וכשהחזיר לי את הכדור הסתכל
עלי בכעס. האיש הזה מטורף!"
אחרי המקרה הזה הילדים פחדו ממנו עוד יותר.
כשמי מהם ראה אותו, קרא "או-הו" ורץ להזהיר
את האחרים שלא יתקרבו. ומאחר שאף אחד לא
ידע את שמו הוא נעשה ל"דוד או-הו".
אל מאהש, ראהול, ופאיאל הגיע סוראש, ילד
שמנמן וגבוה. עכשיו פניו היו אדומים והוא נשם
עמוק. שערותיו היו פרועות. כנראה רכב על
האופניים מהר מאוד והיה מלא חדשות. "מישהו
מרחוק מאוד בא לשכונה" מלמל בהתרגשות.
"איך תדע שמרחוק מאוד?" חקר אותו מאהש.
מאהש היה נמוך והיה צריך להרים את ראשו אל

סוראש.

"כי אני יודע שבסביבה שלנו אין מי שינהג במוסטנג
אדם. סמכו עלי. אני יודע!" הוסיף בבטחה.
"מוסטנג אדום? באמת?" עיניו של ראהול נפתחו
רחב, ונראו עוד יותר רחבות בגלל המשקפיים
שהרכיב "ואו! עוד אף פעם לא ראיתי אמיתי כזה,
רק בתמונות ובטלוויזיה."

בדיוק באותו רגע
המוסטנג האדום נעמד
לידם. התרשמה אפילו
פאיאל, שלא התעניינה
במיוחד במכוניות.

מחלון המכונית הוציא את ראשו אדם גדול, בעל
פנים עגולים נחמדים, וקרא:
"הי ילדים! אולי תעזרו לי. אני מחפש בית אחד."

סוראש, הגדול שביניהם, יצא קדימה.

"איזה בית?"

האיש הסתכל בניר שבידו "מקום מספר 33ב."

הילדים נדהמו.

"אתה לא רוצה ללכת לשם" אמרה נידהי ונענעה

בראשה. שתי הצמות שלה התנדנדו מאחוריה. היא

רק לפני רגע הצטרפה לחברה.

"למה לא?" האיש הנחמד שבמכונית השתומם.

"דוד או-הו חי שם" לחש מאהש.

"דוד או-הו?" האיש פרץ בצחוק "כך אתם קוראים

לפרופסור נארוואן הטוב?"

פרופסור נארוואן?" ראהול הניעה את שמורות עיניו

העבות "זה שמו?"

"הוא חי כאן כבר חודש ואתם עוד לא יודעים את

שמו? כמה מוזר! תראו לי את המקום, בבקשה."

סוראש הסביר לו איך להגיע לבית 33ב, ואז ראה

שבמכונית יושב ילד קטן.

"אתה לא תיקח את הילד אתך, נכון?"

"בוודאי אקח. זה בני. שמו אקשאי."

"אם אתה באמת חייב ללכת לשם, תשאיר את

הילד כאן. הדוד או-הו שונא ילדים" הזהירה

פאיאל.

"שונא ילדים! איזו שטויות. אני חייב לראות אותו.

תודה שעזרתם."

הילד אקשאי נראה קצת מופחד אחרי ששמע מה

אמרו הילדים, אבל אבא שלו ליטף אותו והם נסעו.

הילדים עקבו אחרי מכונית המוסטנג על אופניהם

מעבר לפינה ועוד כמה בתים הלאה. האיש הגדול

עצר את המכונית, יחד עם אקשאי ניגש לדלת של

או-הו וצלצל. הילדים השאירו את האופניים תחת

עץ המנגו הגדול, עלו על העץ וישבו בין הענפים,
כדי לעקוב אחרי הנעשה. הם לא רצו שהדוד או-הו
ירגיש בהם.

מה יעשה או-הו לילד המסכן הזה? חשבו הילדים.
האם יצעק עליו? האם פשוט יזרוק אותו החוצה
מהדלת? טוב, לפחות אבא הגדול הזה יוכל להגן

על הילד.

הם ציפו במתח כשנפתחה הדלת ואו-הו יצא. ברגע
שראה את הילד נראה לילדים שהוא רוצה לצעוק,
אבל אז האיש הגדול אמר דבר מה ואו-הו הזמין
אותם הביתה. עיני ילדים כמעט ויצאו מארובותיהן.
אף אחד עוד לא הורשה להיכנס לבית הזה. אפילו
הגברת פינטו, זו שאפתה את עוגת השוקולד
המריחה טוב יותר מכל האחרות, והביאה אותה אל
או-הו, כן, אפילו היא לא הוזמנה להיכנס. נכון, הוא
לא צעק עליה כמו על הילדים, אך איזה כישוף היה
לאיש הגדול הזה, שבא במכונית האדומה,
שהוכנס, ועוד ביחד עם הילד?

"איך הוא הצליח?" לא יכול היה להבין מאהש.

"הוא בוודאי סנטה קלאוס" החליטה נידהי.

"אל תדברי שטויות. סנטה עוזב את הקוטב הצפוני

מהעץ. היא נתלתה בידה באחד הענפים וקראה לעזרה. הילדים ניסו לעזור לה, אך אז סנטה ניגש, תפס אותה והוריד על הארץ.

"תודה לך, סנטה" אמרה נידהי וחיבקה אותו.

"סנטה!" קרא האיש "מאין לך?"

"כי לא אמרת לנו את שמך ואתה נראה כמו סנטה קלאוס. נכון?"

כעת גם יתר הילדים קפצו כבר מהעץ.

"נכון. אני מצטער. אבל שמי באמת סנטה סינגר, אז צדקתם" צחק האיש הגדול.

פאיאל פנתה אל אקשאי "איך התנהג הדוד או-הו כלפיך? אנחנו דאגנו שהוא יזרוק אתך מביתו."

"אה! הוא נחמד. הוא עצוב אבל נחמד" ענה אקשאי ובביישנות הביט למטה על נעליו.

הילדים הסתכלו עליו בחוסר אמונה, ואז ראהול

רק בערב חג המולד" ענתה פאיאל.

האם אין הוא נראה כמו סנטה?" התעקשה נידהי "ויש לו גם מבטא מוזר."

"טוב, נידהי. נקרא לו סנטה. את ילדותית כזו" סוראש גלגל עיניים.

"אני אולי הצעירה שביניכם אבל לא ילדותית" זרקה נידהי מבט תוכחה על סוראש.

"תפסיקו לריב. מוטב שנסתכל מה קורה שם" הצביע ראהול על ביתו של או-הו.

אך מאז שסנטה ובנו נכנסו לבית לא ניתן היה לראות דבר מעץ המנגו. הילדים התחילו להשתעמם.

פתאום נידהי ראתה דבר מדהים: הדוד או-הו יצא מביתו עם האורחים והוא חיבק את סנטה ואת הילד. זה הפתיע את נידהי כל כך, שכמעט ונפלה

שאל: "דוד סנטה, איך הכרת את הדוד או-הו?"
"הוא היה פרופסור למתמטיקה באוניברסיטת
מדראס. ההורים שלו גרו בעיירה קטנה שבה
גדלתי, והוא הגיע פעם לבקר את הוריו. הוא ארגן
מחנות מתמטיקה לילדי הסביבה. בגללו התאהבתי
במקצוע מתמטיקה. הוא כתב לי מכתב המלצה
לאוניברסיטת סטנפורד בארצות הברית ושם
למדתי."
סנטה קיבל מראה קצת מעורפל כשחשב על
הזמנים הרחוקים. אבל אז נזכר בילדים
שמקשיבים לו, הסתכל עליהם והמשיך:
"קיימתי קשר אתו במשך שנים ואני מבקר אותו כל
פעם כשאני מגיע להודו לביקור. אבל מאז שאקשאי
נולד לא באתי. הוא אפילו לא הכיר את אקשאי."
סנטה נעשה עצוב והוסיף, כאילו אל עצמו, "הייתי

צריך לבקר אותו לעתים קרובות יותר."
"או-הו לימד ילדים! זה בלתי פשרי! הוא שונא
ילדים" אמרה פאיאל.
"אבל הוא באמת אדם נחמד" הופתעו הילדים
לשמוע מאקשאי.
"הוא דיבר אתך?" שאל סוראש "הוא לא נהם או
צעק, דיבר אתך בשקט?"
"כן, הוא שאל אותי על התחביבים שלי, על
החברים. הוא אפילו נתן לי עוגיות" הוסיף אקשאי.
"דוד סנטה, אם הדוד או-הו באמת היה כל כך
נחמד, למה הוא אלינו מתנהג בכעס וגסות כזו?"
"כי הוא עצוב, כפי שאמר לכם אקשאי" אמר סנטה.
"אבל למה?" נידהי התעקשה "מה יכול היה לשנות
אותו מאדם נחמד ועוזר לאחרים למישהו כזה רוטן
ומפחיד?"

"לא אוכל לספר לכם. קורה שנפשו של האדם ספוגה בכאב כל כך גדול שאין לו מספיק כוח להיות נחמד. אנשים כאלה שוקעים בעצמם וזקוקים לעזרה. אם אתם, הילדים, תצליחו לעזור לו, אולי הוא ימצא דרך לצאת מהכאב שלו. למה שלא תנסו?"

"המבוגרים זקוקים לעזרה?" נידהי פתחה רחב את עיניה בפליאה.

"בוודאי. הם רק לא תמיד יודעים איך לבקש אותה" ליטף סנטה את ראשה.

"מה אנו יכולים לעשות?" רצתה לדעת פאיאל. היא התעצבה כשהבינה כי האיש הזקן סובל.

"אתם הרי ילדים נבונים. כבר תמצאו את הדרך. אבל אתן לכם כמה רמזים. הוא אוהב תות, מתמטיקה ולגו."

"אמרת לגו?" הופתע ראהול "אני אוהב מאוד לשחק בלגו."

"הו! יש לו אוסף אדיר. אם תתיידדו אתו יסכים בוודאי לשתף אתכם. ועוד דבר אחד – הוא לא אוהב לראות ילדים שמשחקים בכדור."

למאהש היה קשה להאמין "לא אוהב לראות משחק בכדור. אין לזה הגיון"

"רגע" קראה נידהי "אתה זוכר איך הוא הרים את הכדור שלי?"

ראהול נזכר במקרה הזה ונד בראשו.

"אז מה עכשיו?" שעלה פאיאל כשהיא מגלגלת את הצמה הארוכה שלה.

סוראש לקח פיקוד: "נראה שיש לנו עכשיו משימה לגלות סוד. אנו צריכים לעודד את או-הו ולמצוא מדוע הוא כל כך עצוב. סנטה לא יספר לנו כי הו

למד זאת ישירות מאו-הו ולא רוצה לבגוד באמונו.

אז אנו צריכים לגלות זאת בעצמנו.

"מצוין!" קרא סנטה "אני נשאר עוד שלושה שבועות

במלון "מאוריה". תגידו לי אם אוכל עוד לעזור."

והוא נסע יחד עם בנו.

"אני יודעת! יש לי רעיון!" נידהי קפצה בהתרגשות

"סנטה אמר שהוא אוהב תותים. אמא שלי

מתכוונת לחלק לשכנים את יבול התותים הראשון

מהגינה שלנו. אולי אביא לו קצת תותים וגם ייחור

לגינה שלו. מה דעתכם?"

"נידהי, נהדר!" ראהול הכה לה קלות על הכתף

והיא צחקה. היא אהבה לקבל מחמאות מילדים

יתר גדולים.

למחרת נידהי הכינה סל מלא תותים טריים. היא

הייתה מרוגשת מאוד, אבל סוראש עודד אותה.

"אנחנו נעמוד קרוב, מחוץ לגינה של או-הו. אם

תצטרכי עזרה רק תגידי את המילה 'ג'ים' וכולנו

נפרוץ כדי לעזור לך."

"טוב" נידהי אזרה אומץ ועם פרפרים בבטן צלצלה

בפעמון דלתו של או-הו.

או-הו פתח את הדלת. "מה את רוצה, ילדה" נהם.

נידהי פחדה נורא, אך החליטה להמשיך במשימה.

בלי לומר מילה הושיטה את סל התותים לפניה.

"מה זה? זה איזה תעלול?" או-הו הסתכל
בחשדנות על הסל.
"א-א-לה תו-תו-תו-תו" גמגמה נידהי.
או-הו לא הבין אף מילה. הוא לקח את הסל מידיה
כדי לבדוק.
"אא – אלה תותים" אמר במבוכה. קולו נעשה קצת
יותר רך "זה בשבילי?" שאל.
נידהי התאפקה לא לבכות.
"כן.. אלה בשבילך. אמא שלי מגדלת אותם בגינה
שלה ומדי שנה מחלקת קצת לשכנים."
"או! תודה לך, ילדה קטנה" לאו-הו חסרה המילה
המתאימה והוא מצמץ בעיניו. השינוי בקולו עודד
את נידהי והיא המשיכה:
"הבאתי לך גם זה" אמרה והושיטה לו את ייחור
התות.

"ייחור התות!" או-הו נשמע מופתע.
"ראיתי איך אתה מטפל בגינה שלך, אז חשבתי
שאולי תרצה לגדל אותם."
או-הו הסמיק "אני אוהב תותים. תודה לך גבירתי
הצעירה. חשבתי לשתול תותים השנה." ואז הוסיף
בהיסוס "אין לי כבר יותר גויבות טובות, אבל אוכל
להציע לך עוגיה, אם אמא שלך לא מתנגדת."
נידהי חייכה. הדוד מאתור לא שאל אף פעם מה
חושבת אמא שלה על הסוכריות שהוא היה נותן
לה. היא נדה בראשה ואו-הו הוציא את צנצנת
העוגיות. נידהי בחרה עוגיה עם ריבה באמצע.
"תודה לך, דוד" אמרה וכבר רצתה ללכת, אבל
או-הו קרא "איך קוראים לך, גבירתי הקטנה?"
"נידהי. אני נידהי".
היא הסתובבה ורצה אל חבריה, במצב רוח

מרומם מהצלחת המשימה.

"מצוין, נידהי" שיבח אותה סוראש. גם הילדים

האחרים שיבחו אותה.

"ומה נעשה עכשיו?" שאלה פאיאל "צריך לעשות

עוד משהו, נכון? או שבכך הכל ייגמר."

"את צודקת, פאיאל" הסכים מאהש "גם אני חושב

כך."

"אתם זוכרים שסנטה אמר לנו כי או-הו אוהב

לגו?" התחיל ראהול "אז בא לי רעיון..".

"המשך, ראהול" עודד אותו מאהש.

"אולי נארגן תערוכה שכונתית של לגו? זה יהיה

מעניין מאוד גם בשבילנו, ואולי או-הו יבוא

להסתכל. ואולי כך נצליח להתקשר אתו. מה

דעתכם?" ראהול הביט על האחרים.

"רעיון נהדר" דפק לו סוראש על הכתף "הבה

נעשה זאת."

תערוכת לגו הוכרזה ודבר קיומה פורסם בעלונים

ומודעות על עצים ועמודי תאורה. חלק מהמבוגרים

החליטו להשתתף ורצו להעמיד גם דוכני אוכל

שלהם. הילדים עבדו כל השבוע על תוכניות לגו

שלהם.

את התערוכה הקימו בגן הציבורי שבשכונה. כבר

מהשעה תשע בבוקר הציבור התחיל למלא את

הגן. אחדים הביאו את עבודות הלגו שלהם, אחרים

העמידו דוכנים. עוד אחרים רק בדקו את מוצגי

הלגו.

סוראש עשה מכונית לגו מוסטנג אדומה. מאהש

עשה מטוס. נידהי עשתה גן ירק מלגו וגם מטע

פירות. ראהול עשה נוף של הר עם מפל מים.

פאיאל עשתה תכשיטי לגו. בין העבודות המוצגות הייתה גם בריכת שחייה, רכבת, חווה חקלאית, גן ציבורי, חנות ועוד עבודות לגו שהביעו כל מני אנשים לתערוכה.

אמא של נידהי העמידה דוכן עם גלידת תות, שרבים באו ליהנות ממנה, אבל היו גם דוכנים עם עוגיות ומאכלים טעימים אחרים.

תושבי השכונה נהנו מהבילוי, מהתערוכה המעניינת ומבוקר יום ראשון מלא שמש, כשהופיע הדוד או-הו עם חפץ גדול מאוד, מכוסה בבד. כולם נבהלו. "אולי זו פצצה?" שאלה אחת האמהות את השכן שלה.

אבל נידהי רצה ישר אל או-הו.

"האם זה מוצג הלגו שלך?" שאלה אותו בעליזות.

"כן, ממ.. כן, זהו זה" הוא הסמיק ונראה נבוך כי כל

הקהל התחיל להסתכל רק עליו.

נידהי השתדלה לא לשים לב למבוכתו. היא הובילה אותו לשולחן גדול.

"תעמיד את העבודה שלך כאן. אני רוצה לראות מה זה."

או-הו גלגל זמן מה את הבד אך בסוף גילה את המוצג שלו. הייתה זו עיירת לגו שלמה, עם בניינים, כבישים, מכוניות, רמזורים, גשרים, חנויות, בתי ספר, בתי חולים, משטרה ועוד הרבה יותר, הכל מתוכנן ומבוצע בדיוקנות.

הילדים נדהמו, וכך גם המבוגרים הרבים. הם באו והתפלאו מהמוצג ושיבחו את או-הו. הוא חייך ונהנה מהשבחים.

נידהי הציגה לו את כל החברים שלה והראתה לו את העבודות שלהם. הוא בדק את המוצגים ונתן

להם את כל העבודות לגו שלו. הייתה לו פיצרייה
מלגו, ובית לונדוני נהדר, אף הוא מלגו. היו לו
צוללות לגו, מסוקים, מטוסים ורכבות. העבודות
העיקריות שלו היו בנושא אנרגיה ומים. היה לו
מפעל הידרו-חשמלי עם מפל מים דומה לזה
שעשה ראהול. ראהול התרשם מאוד מהטורבינות
לגו שלו. והיה שם גם מפעל אנרגית הרוח עם
הרבה טחנות רוח העומדות בשורה אחת. עבודה
אחת הציגה גם מערכות השקיה עם תעלות
וממטרות.
או-הו הסביר את העבודות שלו בהתלהבות כזו
שהילדים שכחו כי הוא בעצם אדם מבוגר. הם בילו
שעות בסקירת העבודות השונות והקשיבו
להסברים שלו.
דוד או-הו נזכר פתאום כי עוד לא הכין כל כיבוד

רעיונות נהדרים לפיתוח העבודות של הילדים.
כשהדוד או-הו דיבר על לגו פניו נעשו ערים והוא
נראה צעיר יותר לפחות בעשר שנים. קשה היה
לילדים להאמין שהיה זה אותו האיש הממורמר
שפגשו ימים אחדים קודם. הוא גם הזמין אותם
אליו לתה למחרת, כדי שיוכלו לראות עבודות
אחרות שלו.
מתישהו נדמה היה לנידהי שהיא ראתה את הדוד
סנטה בקהל, ושהוא נתן לה סימן עידוד בידו, אך
לפני שהספיקה להשיב הוא נעלם.
"ממש כמו סנטה אמיתי" היא חשבה וחייכה.

למחרת הילדים הגיעו לביתו של או-הו. הוא הראה

עבור האורחים והביא להם מגשים מלאי מאפים ופרי. הוא הכין גם פרות מיובשים וכוס חלב לכל ילד.

תוך כדי לעיסת המטעמים שאל פתאום סוראש: "דוד, האם תמיד התעניינת בלגו?"
"לא, לא תמיד. למען האמת עסקתי בלגו רק בששת השנים האחרונות."

"רק שש שנים! ומה הביא אתך להתעניין בלגו?"
"הנכד שלי. הוא התחיל לבנות מלגו עוד בגיל שנתיים ואני שיחקתי אתו. היה לו כשרון מיוחד לכך ועשינו עבודות רבות ביחד."

"אז הוא מוכרח להיות היום ממש אשף של לגו. איפה הוא?" שאל ראהול תוך לגימת החלב.
פניו של הדוד או-הו החמירו פתאום והוא נראה דומה יותר למי שהכירו הילדים קודם. כל

ההתלהבות עזבה אותו והוא נעשה שקט מאוד. הילדים נבהלו. האם ראהול אמר דבר לא נכון כלשהו? מה קרה? האם או-הו יתחיל לנהום ולצעוק שוב?

אך כעבור רגע או-הו דיבר. הוא לא נראה כועס אבל נשמע עצוב מאוד.

"הנכד שלי הוא בשום מקום."

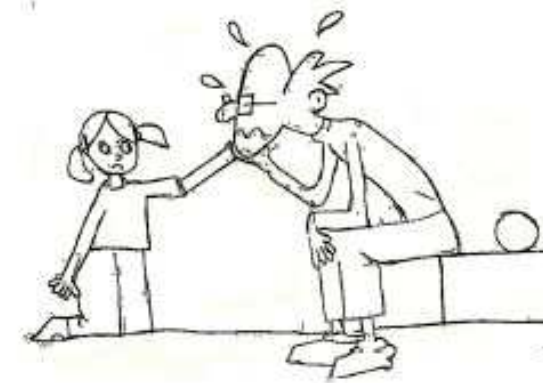
"מה זאת אומרת בשום מקום?" פרץ מפיו של מאהש, והוא מיד נבהל שאולי הגזים בשאלה.

"הוא מת וזו אשמתי" אמר או-הו ודמעה התגלגלה על פניו.

"אשמתי! למה הכוונה? זה לא יתכן. לא נאמין בכך." נבהלה נידהי..

"אבל זה כך. הוא ביקר אותי, כרגיל, בחופשת הלימודים. עשינו הרבה עבודות לגו ביחד."

האחרונה הייתה המפעל הידרו-חשמלי. אבל אני דאגתי שהוא לא מתנועע מספיק, שאין לו די אוויר חופשי, ולכן הלכתי אתו לחנות ספורט. הוא לא התעניין במיוחד בספורט אבל בחר לו כדור. שיחקנו כדורגל בחצר שלי. הוא בעט כל כך חזק שהכדור עבר את הגדר ויצא לרחוב. וכאן או-הו פרץ בבכי.

פאיאל ניגשה וחיבקה אותו. היא הייתה עצובה מאוד. "איך יכולתי בכלל לפחד מהאיש הזה?"

שאלה את עצמה.
"אינך צריך להמשיך. תירגע" ליטפה אותו. "אולי תשתה קצת תה?" והיא מזגה קצת תה מהבקבוק שממנו או-הו מזג קודם לעצמו.
"תודה" אמר כשהוא מביט עליה ושותה כמה לגימות. התה כאילו חיזק אותו.
"הוא רץ אחרי הכדור."
"אבל דוד. אינך צריך להמשיך אם זה מעציב אתך כל כך." מאהש הרגיש לא נוח במצב הזה.
"תנו לי. אני חייב לדעת מה אתם חושבים עלי, אחרי שתשמעו את הכל. לא הייתי צריך לשכנע אותו לשחק כדורגל. הוא רץ פתאום אחרי הכדור שהתגלגל מהחצר אל הרחוב. הוא לא ראה את המכוננית שדרסה אותו. הוא מת מיד. זה קרה מהר מאוד... אפילו לא יכולתי להחזיק את ידו כשזה

קרה... הוא היה בן שמונה... ילד חמוד כזה... לא הייתי צריך לשכנע אותו לשחק כדורגל. אילו רק... הדוד או-הו בכה עכשיו. אף אחד לא ניסה להפסיק אותו.

נידהי וסוראש החזיקו את ידיו אבל אף אחד לא דיבר. הם חיכו שהעגמה שלו תפוג. בסוף דיברה נידהי:

"שמעתי את הכל ואינני חושבת שזו אשמתך." הילדים האחרים נדו בראשם להסכמה. "גם אני חושב כך" אמר סוראש "ההורים שלנו מעודדים גם אותנו לשחק בחוץ, ואנו אוהבים זאת. וגם הנכד שלך נהנה, בוודאי, לשחק אתך בחוץ. האם זה היה בלתי רגיל בשבילך?"

"הוא היה ביישן ורק לעתים רחוקות שיחק עם ילדים אחרים. הוא התעניין בלגו ובמשחקי חדר

אחרים. במשחקי חוץ בילה מעט מאד זמן." "אז נראה שהוא נהנה מאוד. הוא היה מאושר כששיחק לגו אתך, ואהב כשלימדת אותו כדורגל. כל היתר זה רק מזל רע ואינך יכול להאשים את עצמך במה שקרה. הוא בוודאי לא היה רוצה שתהיה עצוב וממורמר כל הזמן. הוא היה רוצה לראות אתך מאושר?" פאיאל ידעה איך לעודד אנשים.

אן-הו חייך דרך הדמעות שלו.

"תודה שהקשבתם. אני מצטער שהתנהגתי כלפיכם בגסות כזו, אבל מראה של ילדים הזכיר לי תמיד את הנכד שלי והוציא אותי מיישוב דעת. חשבתי שאם תשנאו אותי, תתרחקו ממני ולא אצטרך לחשוב כל כך הרבה על נכדי. בגלל הזיכרון שלו עזבתי גם את ביתי הקודם, אבל הזיכרון נשאר

את כל ילדי השכונה את השיטות שלו. הילדים
תמכו בהצעה והדוד או-הו הסכים. כולם קראו
"הידד!" במקלה.

בראשי וכל דבר גרם לי לעצב. נידהי, יקירתי, לך
אני חייב התנצלות מיוחדת. כשראיתי את הכדור
המתגלגל בכביש חזרו אלי הזיכרונות הגרועים
ביותר. אני מצטער, לא התכוונתי להפחיד אתך.
נידהי חייכה. "אל תדאג, דוד או-הו. אני מבינה
עכשיו ואני סולחת."

"או-הו? מה זה?" השתומם הדוד או-הו.

נידהי נבהלה ושמה את ידה על פיה. הילדים
התחילו לספר איך קרה שקראו לו דוד או-הו. הם
דאגו מאוד כשהסבירו לו, אך בעצם ללא צורך.
הדוד או-הו צחק והתעקש שימשיכו לקרוא לו כך
גם להבא. הוא לא גילה להם את שמו האמיתי.
ואז צלצל הפעמון שבדלת. סוראש פתח ונכנסו
הדוד סנטה ואקשאי. כולם שמחו. ואחרי הכיבוד
סנטה הציע לדוד או-הו לפתוח מועדון לגו וללמד